

Patima mâniei

Un frate era tare mânios. Se supăra foarte repede, aproape din orice. Deși se ruga neîncetat lui Dumnezeu să îl scape de supărare, de fiecare dată când se ridica de la rugăciune, se mânia pe unul dintre frați. La un moment a îndrăznit să-l spună lui Dumnezeu:

- Doamne, dar eu te-am rugat mereu să mă scapi de mânie? De ce mă lași să mă cert cu frații așa des?

Într-o noapte Dumnezeu i-a răspuns:

- Cum vrei tu să scapi de mânie, dacă nu te ostenești un pic? Poți să faci un lucru dacă nu ai materia primă? Poți să știi dacă ai învățat să înoți până nu intri în apă? Eu îți ofer posibilitatea să te verifici pentru a ști dacă te-ai luptat îndeajuns ca să scapi de mânie. Nu mi-ai spus tu să te scap de supărare? De aceea îți trimit mereu pe cineva, ca să ai ocazia să nu te superi, chiar dacă îți dă motiv. Tu poți să înveți să înoți într-un bazin fără apă? Tot așa este și cu răspunsul meu la rugăciunile tale! Numai tu ești stăpân pe reacțiile tale.

Fratele s-a luminat și de atunci își spune mereu: „**O să mă supăr doar când vreau eu**”. Și așa a scăpat de mânie...

Așa să facem și noi!

Dacă nu prea merge...

Părintele Siluan Athonitul, s-a întâmplat să meargă odată în tren, lângă un negustor, fumător pasionat. Acesta a aprins o țigară și a simțit nevoia să-și apere apucătura, zicând că are unele avantaje, sau măcar iluzia lor. I-a cerut, însă, și părerea Părintelui Siluan. Acesta i-a spus:

- Domnule, înainte de a vă aprinde țigara, rugați-vă! Spune-ți Tatăl nostru!

Negustorul a răspuns cu mirare:

- Păi..., nu prea merge sa te rogi înainte de fumat...

Atunci Părintele Siluan a zis:

- Orice lucru care nu merge cu rugăciunea netulburată, mai bine să nu-l facem!

Frumos raționament!

Așa ar trebui să procedăm și noi: înainte de a intra în cârciumă, să zicem Tatăl nostru; înainte de a da o replică nervoasă fratelui nostru, să zicem Tatăl nostru; înainte de a judeca pe aproapele pentru neștiința lui, să zicem Tatăl nostru; înainte de a ne însuși ceea ce nu ne aparține, să zicem Tatăl nostru și înainte de orice acțiune, să zicem Tatăl nostru, iar dacă... nu prea merge, să ne oprim, să n-o mai facem.

„Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste, apropiați-vă”
(Sfânta și dumnezeiasca Liturghie)

Duminica a VIII-a după Rusalii

Înmulțirea pâinilor



În vremea aceea, Iisus a văzut mulțimea de oameni și I s-a făcut milă de dânșii și a tămăduit pe toți bolnavii lor. Iar când s-a făcut seară, s-au apropiat de Dânsul ucenicii Săi și I-au zis: locul acesta este pustiu și iată e târziu; deci dă drumul mulțimilor, ca să se ducă în sate să-și cumpere de mâncare.

Iisus însă le-a răspuns: nu trebuie să se ducă; dați-le voi să mănânce.

Dar ei I-au spus: nu avem aici decât numai cinci pâini și doi pești.

Atunci El a zis: aduceți-le aici la Mine.

După aceea a poruncit oamenilor să șadă pe iarbă și, luând cele cinci pâini și cei doi pești, și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor.

Și au mâncat toți și s-au săturat; și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei care mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii.

Îndată după aceea, Iisus a silit pe ucenici Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țărnul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor. (Sfânta Ev. după Matei 14, 14-22)



Semnificația înmulțirii pâinilor

Acum Domnul va înnoi minunea pe care a făcut-o altă dată cu israelitenii cei din pustie, prin Moise. „Va putea Dumnezeu să gătească masă în pustie?” (Psalmul 77, 22) - ziceau atunci evreii, chinuți de foame. Și Dumnezeu S-a arătat cu adevărat și le-a pregătit masă. De aceea Domnul poruncește: „Aduceți pâinile la mine”. Dați-Mi în mâinile Mele acele cinci pâini. Ele vor fi de ajuns.

Fără îndoială Domnul putea să facă minunea fără să ia pâinile în mâini. Dar a vrut să ne arate că numai atunci hrana ne face o adevărată bucurie și este binecuvân-

tată de Domnul, când punem în mâinile Sale toate ale noastre, când Îl punem pe El chivernisitor al averii noastre, ca s-o chivernisească El după sfântă voia Sa. Atunci vom primi cele de trebuință din mâinile Domnului și vor fi mult mai dulci și mai plăcute.

Da! Nefericirea celor mai mulți oameni nu provine din lipsă, căci cei mai

Semnificația înmulțirii pâinilor	1
Învățătură a Sfântului Clement, la Schimbarea la Față a Domnului	5
Dacă... ..	6
Eu așteptam să văd un om... ..	7
Patima mâniei	8
Dacă nu prea merge... ..	8

31 iulie - 6 august	L	7:30-9:00 18:00-19:00	Sfânta Liturghie (Parastase) - Lăsatul secului pentru Postul Adormirii Maicii Domnului Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie de Eghina (Închinare la Sfintele Moaște)
	M	7:30-9:00	Sfânta Liturghie (Parastase) - Începutul Postului Adormirii Maicii Domnului
	M	7:30-9:00 17:00-19:30	Sfânta Liturghie (Parastase) Acatistul Sfântului Ioan Rusul și Sfântul Maslu (Închinare la Sfintele Moaște)
	J	7:30-9:00	Sfânta Liturghie (Parastase)
	V	7:30-9:00 18:00-19:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efreim cel Nou (Închinare la Sfintele Moaște)
	S	17:00-18:30	Vecernia și Acatistul Sf. Ierarh Luca al Crimeii (Închinare la Sfintele Moaște)
	D	7:30-11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie - Schimbarea la Față a Domnului

Preot paroh: **Marius Iacobeanu 0745.760.239**; Preot slujitor: **Eugen-Ciprian Ciuche 0744.862.191**
Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret: Str. Digul Birnat, Nr. 19, Bacău; Email: parohialazaret@yahoo.com
Cont bancar: **Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001**

mulți au cele materiale, ci din lipsă de tihnă, mulțumire, pace. Și aceasta se întâmplă pentru că oamenii nu se pricep să-L facă pe Hristos administrator al averii lor și chivernisitor al vieții lor. Ei cred că materia cea nesimțitoare îi face fericiți. Dacă ei vor da averea lor lui Hristos, dacă ar da fraților Lui mai mici, adică săracilor și celor strămtorați, prin milostenie și dragoste, atunci ei ar primi înapoi înmulțite averile lor, iar pe deasupra ar câștiga bucurie și fericire.

După aceea Domnul **„luând cele cinci pâini și cei doi pești, ridicându-și**



ochii la cer, le-a binecuvântat”. Moment crucial. Domnul ia în mijlocul acelei mulțimi locul tatălui într-o familie; un tată înconjurat de copiii săi. Și-a înălțat ochii la cer, ca să mulțumească Părintelui ceresc, învățându-ne și pe noi, spune Sf. Ioan Gură de Aur, **„să nu ne apucăm de mâncare până nu mulțumim Aceluia care ne-a dat această mâncare**”. Căci hrana zilnică o primim din mâinile lui Dumnezeu și se cuvine să-I mulțumim neapărat pentru aceasta.

Dar omul, din nefericire, este atât de obișnuit cu binefacerile lui Dumnezeu, încât crede că Dumnezeu este îndatorat să-i facă mereu bine, fără ca el să se simtă dator să-I mulțumească lui Dumnezeu, cât de cât. Și acest fenomen este foarte obișnuit; mulți creștini, atât în casele lor, cât și între străini, se așează la masă fără să facă acel semn care îi deosebește de animale, adică să spun câteva cuvinte de rugăciune, să facă semnul sfintei cruci, să-I mulțumesc lui Dumnezeu. Nerecunoscătorule! Tu crezi că mâncarea pe care te grăbești s-o înfuleci

este rezultatul muncii tale, al banilor tăi, nu un dar al lui Dumnezeu; dar dacă Dumnezeu nu ți-ar da sănătate, ce te-ai face cu banii tăi și cu mâncarea ta, oricât de îmbelșugate ar fi? Dacă El ți-ar lua mijloacele de câștig, cum ți-ai agonisi mâncarea?

Așadar, Domnul a binecuvântat pâinile și peștii. Dar binecuvântarea aceasta a împlinit marea minune, care a urmat. Creatorul a dat atunci celor cinci pâini și celor doi pești însușirea extraordinară și supranaturală de a se înmulți, așa încât să se sature din ele mii de oameni.

„Și frângându-le, le-a dat ucenicilor, și ucenicii poporului”. Această acțiune a Mântuitorului, când a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor și prin aceștia poporului, este vrednică de mare luare aminte. Domnul n-a făcut acest lucru, numai pentru ca ucenicii să-L ajute la împărțit pâinile, ci și ca să-i cinstească pe ucenici. A vrut să-i prezinte pe ucenici poporului, ca pe niște colaboratori ai Săi la acest lucru minunat. În acest fel a arăt Domnul care va fi în viitor activitatea ucenicilor. A arătat cum va împărțită lumii hrana spirituală, până la sfârșitul veacurilor. **De la Hristos, care este izvorul plin și nesecat, prin mijlocirea ucenicilor, a apostolilor, a preoților, hrana va fi împărțită lumii întregi.**

Nimeni nu poate să împărțească altora harul sfinților Tainelor, dacă el n-a primit în prealabil acest har de la Hristos. Harul nu este împărțit nimănui, decât numai prin slujitorii Bisericii, urmașii apostolilor. Pe aceștia i-a pus Domnul peste robii Săi: **„ca să le dea lor hrana la vreme”** (Matei 24, 45), adică cuvântul lui Dumnezeu și pâinea vieții, Sfânta Împărtășanie. **„Ei sunt iconomii tainelor lui Dumnezeu”** (I Cor. 4, 1). Iar comoara hranei spirituale, peste care ei au fost puși iconomi, este atât de mare, încât este de ajuns pentru toate mulțimile de generații omenești. Și totuși, din nefericire, mulți oameni nu vor să primească această

tă, dar e nevoie să o ținem și noi deschisă.

Viața mea este întâlnirea dintre barca mea și oceanul vieții. Dezamăgirea și amarăciunea nu ne copleșesc. Eșecul doare, dar nu e un factor paralizant care să te facă să nu poți merge mai departe. **Greșeala este un ocol temporar, nu o fundătură.** Este profesor, nu gropar. Este întârziere, nu înfrângere. Lacrimile duc cu ele durerile departe de suferință. Unii plâng mai târziu, alții plâng mai devreme. Dar oricum ar fi, toți plângem. Toate visele au prețul lor. **Cursul vieții, lung, tumultuos, colorat poartă cu el scrisoarea iubirii.** Iubire de copil în inimă de bărbat sau de femeie. Până în ultima zi vei simți parfumul...

Bucuria omului e omul. Uneori oamenii te vor în lacrimi pentru ca, privind la ale tale, ale lor să pară mai ușoare. **Dar mulți uită că zâmbetul de astăzi poartă în spate lacrima de ieri...** Acolo unde au curs lacrimi, a izvorât viața.

Succes la examenele de la școala vieții! Viața fiecăruia este o rugăciune...

Toate momentele vieții sunt unice. Momente importante care te-au pus la încercare. Momente care te-au făcut cine ești. Momente prin care viața îți trece prin fața ochilor. Niciodată nu poți ști ce îți rezervă viitorul. Nici măcar o secundă. Iar când știi, deja se schimbă. Dacă ceva se murdărește, altceva se spală. Dacă ceva dispăre, altceva apare. Dacă ceva scade, altceva crește. Dacă ceva moare, altceva învie...

Ne naștem ca să nu mai murim. Omule, numele tău înseamnă Iubire! Ai credință! Radiază! Bucură-te! Zâmbește! **Întreabă iubirea și îți va spune ce să faci.** Trăiește liber în minte și în inimă alături de Doamne! Nu vei regreta. **Sunetul a avut un timp când nu a fost, dar liniștea există dintotdeauna...**

(Ieromonah Hrisostom Filipescu)

Eu așteptam să văd un om...

Un oarecare Constantin, om foarte evlavios, locuia în orașul Ancona din Italia și slujea la Biserica Sfântului Întâiului Mucenic Ștefan.

Odată, sfârșindu-se untdelemnul și fiindcă nu avea cu ce să aprindă candelile, le-a umplut cu apă, a pus în ele obișnuitul fitil, le-a aprins și ardeau ca și cum ar fi fost untdelemn în ele.

Cu toate că acesta făcea astfel de minuni, ascultați ce smerenie avea.

Deoarece faima pentru multele minuni pe care Dumnezeu le lucra prin el, mergeau mulți ca să-l vadă și să ia ceva din harul său. Odată a mers la el și un țăran dintr-un loc mai îndepărtat ca să-l vadă. S-a întâmplat atunci ca Sfântul să fie urcat pe un scăunel de lemn, pentru a pregăti să aprindă candelile. Era foarte mic de statură, cu un trup slab și cu un chip urât. Țăranul cerea cu insistență celor de acolo să-i arate cine este evlaviosul Constantin. Atunci cei de față i l-au arătat pe omul acela care era urcat pe scaun. Țăranul, fiindcă judeca sfințenia omului după construcția trupului, de îndată ce l-a văzut atât de mic și slab, s-a gândit că poate nu este acela despre care auzise că face minuni și este atât de mare și însemnat. Dar când a aflat de la cei de față că acela este cu adevărat evlaviosul Constantin, s-a scârbit de înfățișarea lui și a spus ironic:

- Eu așteptam să văd un om, acesta însă nu are nici o asemănare cu omul.

De îndată ce a auzit aceste cuvinte, omul lui Dumnezeu, a lăsat candelile, a alergat la țăran, l-a îmbrățișat și i-a spus:

- Frate, mult îți datorez pentru cele spuse. Numai tu ai ochii deschiși. Numai tu ai înțeles cine sunt eu în adevăr.



că și să ne adape cu apa nemuririi. Așa și noi să facem, pe cei flămânzi să-i hrănim, pe cei însetați să-i adăpăm, pe cei goi să-i îmbrăcăm. Pentru că, zice, dacă ați făcut unora din aceștia, Mie Mi-ați făcut.

Deci, fiindcă vremea este scurtă, să ne sânguim să ne aflăm gata, mai înainte de ziua morții, pentru ca, nu fără de veste venind El, să ne afle pe noi în răutate, fără de pocăință, căci, atunci, va răpi, ca un leu, sufletele noastre. Iar, în iad, zice, nu este pocăință, nici mărturisire, nu este cu putință nici a face milostenie, fiindcă acestea nu se mai pot face, acolo, și candelile noastre se vor stinge, căci sunt fără de untdelemn.

Păziți-vă, pentru ca să nu se îngreueze inimile voastre. Și, iarăși, privegheați și vă rugați, că nu știți ziua, nici ceasul. Și știți cine este credincioasa și înțeleapta slugă și, iarăși, fericit este slujitorul, pe care venind Domnul, îl va afla făcând așa.

Pentru aceasta, să ne sânguim mai înainte de ziua morții, ca să ne aflăm gata și să câștigăm locurile celor milostivi și mântuiți, ca și către noi să zică Domnul: „*Bine, sluga bună și credincioasă, peste puțin ai fost credincios, peste multe te voi pune. Intră întru bucuria Domnului tău.*” A Căruia este slava, acum și în vecii vecilor! Amin.

Dacă...

Oamenii se schimbă, clipă de clipă. **Așteptările de la ceilalți sunt cele ce ne istovesc liniștea.**

Bine ar fi să înțelegem că sunt oameni care nu vor să ofere. Nici gând, nici cuvânt, nici emoție. Ești liber, doar că nu îți dai voie. Încă te mai gândești că e un șiret desfăcut și dorești să-l legi. Și rămâi în lanț, în bucla proprie. Dar sunt pantofi care nu au nevoie de șiret. Sau poate că e o perioadă când mergi desculț. Renunță la tot ce a fost și fii atent la ce va fi. Te ghemuiești pe covor în fața sau la ușa celui alt. Nu e târziu în tine. Iubirea adevărată nu poate fi con-

trolată. Iubești și atât. Din greșeli se învață, nu din teorii. Insistăm când e negru sau gri până se face alb. Pe interior sau pe exterior. Ne privim și înțelegem ce avem nevoie fără cuvinte.

Te arunci în focul sacru al vieții, te ridici peste fumul tăciunilor arși în lecțiile tale. **Cum ai reușit să treci peste ziua de astăzi vei trece și peste ziua de mâine.** Redescoperă valorile. Găsește sensul vieții, restul sunt detalii. Suntem pelerini prin lumea aceasta în drum spre cetatea eternă. **Invitație la calm, la igiena gândurilor, la încredere în Dumnezeu, Cel care poartă de grijă tuturor.** Trăiește în prezent. Timp, aplecare, suport. Ieși din cutie și din soluțiile celorlalți. Decupează soluțiile potrivite sufletului tău, creionate pe cartonul experiențelor tale.



Dragostea crește din dragoste, nu din spatele întors. Uneori un „prea devreme” poate strica totul. La fel și un „prea târziu” poate hrăni un orgoliu. Ai răbdare să te coci. Iar când primești lecția, nu te necăji. Vei înțelege mai târziu mesajul. Lasă să treacă. Învață și mergi mai departe. **Viața este frumoasă dacă privești din unghiul potrivit.** Nu există o rețetă a fericirii. Fericirea ta e un zâmbet, a ei e o floare, a lui o strângere de mână, a mea un cuvânt și tot așa. Emoția e aceeași, veșmântul e diferit. **Astăzi ce-ai făcut pentru tine, pentru sufletul tău? Drumurile tale duc și spre Hristos?** Dumnezeu pune în trais-

hrană dumnezeiască, deși ei, nenorociții, sunt flămânzi, însetați și suferinzi. Câți însă se apropie cu mulțumire primesc belșugul harului, bucuria, pacea, viața.

Vrednic de luare aminte este că înmulțirea pâinilor cea prin minune, nu s-a descoperit de la început, ci pe măsură ce se împărțeau poporului pâinile. N-a apărut deodată o pâine mare și un pește monstruos. Precum făina văduvei din Sarepta, care îl găzduise pe proorocul Ilie creștea pe măsură ce era întrebuintată, așa s-a întâmplat și acum.

Pâinile sporeau pe măsură ce erau împărțite poporului. Ele se împlineau la loc. **Acest fenomen simbolizează foarte bine două însemnate adevăruri:**

- Pe de o parte că virtutea, cu cât o punem mai mult în lucrare, cu cât omul lucrează mai mult virtutea, în diferitele împrejurări ale vieții sale, cu atât ea se împlinește mai mult.

- Pe de altă parte, în special milostenia are această particularitate: dacă ai ceva și dai din acel lucru, firesc ar fi să se micșoreze. Totuși se întâmplă ca și cu cele cinci pâini: cu cât dai, cu atât se înmulțește. Se înmulțește chiar și materia, dar cu mult mai mult câștigul sufletesc, răsplata în ceruri, care va fi dată de Dumnezeu celor milostivi. Iar urmarea minunii se arată lămurit prin cuvintele: „*Și au mâncat toți și s-au săturat*”. Din acele cinci pâini au mâncat toți. Nu numai unii, ci toți, fără excepție. Și toți s-au săturat. Căci **ceea ce satură pe om, nu este belșugul câștigat pe nedrept, ci darul binecuvântării lui Dumnezeu.**

Și nu numai că au mâncat toți și s-au săturat, dar „*au strâns firimiturile, douăsprezece coșuri pline și cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și copii*”. A rămas câte un coș pentru fiecare ucenic. Ei dăduseră cinci pâini și au luat înapoi douăsprezece coșuri! Acest lucru confirmă și adevărul că fiecare primeș-

te sporit de la Dumnezeu, din ceea ce dă fratelui său flămând.

Se mai arată aici dărnicia minunată a lui Dumnezeu. Atâtea mii de oameni au mâncat din belșugul de pâini și de pești și au mai rămas și firmituri. Căci prea bunul Dumnezeu, atunci când ne dă darurile Sale minunate, nu este niciodată zgârcit, nu se târguiește. Ci întotdeauna ne dă daruri bogate și minunate. Numai noi să fim vrednici de darurile Lui și, în primul rând, de cele duhovnicești. Căci cele materiale sunt trecătoare, iar belșugul lor este primejdios. Dumnezeu ne dă „*cu mult mai presus decât toate câte cerem sau pricepem noi*” (Efeseni 3, 20).

Este foarte important să știm că oricât de darnic este Domnul, nu-i place că noi risipim. Dar când am pus accentul pe economie, atragem luarea aminte asupra faptului că ucenicii lui Hristos nu s-au apucat să adune firmiturile decât numai atunci când toți mâncaseră și se săturaseră. Acest lucru ne arată cănu trebuie să facem economie pe spinarea altuia, nu trebuie să strângem resturile și să le punem bine, mai înainte de a se sătura și ceilalți.

Aceasta este minunea înmulțirii pâinilor. Ea este considerată și ca pildă, înțelegându-se că **Hristos este hrana spirituală a omenirii.** El e Pâinea Vieții, care întărește și hrănește inimile credincioșilor Săi.



Oricât s-ar bucura omul de pâinea pământescă, dacă nu are împreună cu bogăția de bucate gustoase și de bunuri materiale pe Hristos, pâinea vieții, atunci nu-i rămâne nimic din toate bogățiilor lui. Toate pier în mormânt.

Ce le-a rămas Galileenilor, care s-au săturat prin minune, dacă ei n-au crezut în Hristos și nu L-au urmat cu statornicie, ca să se hrănească și ei cu pâinea vieții? Domnul a spus lămurit către ai Săi că pâinile făcute prin minune, pe care le-au mâncat atunci, sunt o hrană trecătoare, o hrană care se mistuie. Dacă ei nu se îngrijesc de hrana care rămâne, dacă nu vor mânca pâinea vieții, nu pot avea viață.

Și deoarece această pâine a vieții este Trupul și Sângele Domnului, de aceea a arătat El acest lucru în chip lămurit: **„De nu veți mânca Trupul Fiului Omului și de nu veți bea Sângele Lui, nu veți avea viață în voi”** Și, ca să nu rămână nici o îndoială, a adăugat Domnul: *„Eu sunt Pâinea Vieții, pâinea cea vie care s-a pogorât din cer. Dacă va mânca cineva din pâinea aceasta, va fi viu în veci. Iar pâinea pe care o voi da Eu este Trupul Meu, pe care-l voi da pentru viața lumii”* (Ioan 6, 23, 58).

Și în special minunea înmulțirii pâinilor este chip al Sfintei Împărtășanii, pe care, prin mijlocirea preoților Săi, o dă Domnul credincioșilor. Și hrănește mulțimile de adevărați creștini, din neam în neam, cu o neprețuită hrană duhovnicească, precum a dat atunci, prin mijlocirea celor doisprezece ucenici, pâinea hranei trupesti mulțimilor.

Așadar creștine, ai înaintea ta o minune, mai mare decât aceea pe care a făcut-o Domnul în pustie, ca să hrănească trupul Galileenilor. **Tu ai minunea Sfintei Cuminecături, care se împlinește în fiecare Sfântă Liturghie, când se aude chemarea: „Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați”.** Apropie-te, ca să-ți hrănești sufletul cu pâinea vieții. Ești fericit dacă ai frică de Dumnezeu, credință și dragoste, ca să te apropii și să fii părtaș la marea taină a Sfintei Cuminecături. Amin.

(Episcop Serafim Papacostas „Minunile Domnului”)



Schimbarea la Față a Domnului

SI după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte.

Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina.

Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El.

Și, răspunzând, Petru a zis lui Iisus: «Doamne, bine este să fim noi aici; dacă voiești, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una».

Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei și iată glas din nor zicând: «Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L».

Și, auzind, ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au spăimântat foarte.

Și Iisus S-a apropiat de ei, și, atingându-i, le-a zis: «Sculțați-vă și nu vă temeți». Și, ridicându-și ochii, nu au văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus singur.

Și pe când se coborau din munte, Iisus le-a poruncit, zicând: «Nimănui să nu spuneți ceea ce ați văzut, până când Fiul Omului Se va scula din morți»

(Sfânta Evanghelie după Matei 17, 1-9)



Învățatură a Sfântului Clement, la Schimbarea la Față a Domnului

Ascultați fraților, să vă spun vouă puterea și mărirea acestei cinstitute zile și ce fel de bunătați s-au arătat într-însa. Pentru că, în aceasta zi, Domnul nostru Iisus Hristos Și-a descoperit Slava dumnezeirii Sale, ucenicilor Săi, arătându-ne ca El stăpânește viii și morții. Fiindcă multe minuni se făceau de El și nu credea în El neamul evreilor, cel cu inima de piatră.

Că unii, adică, îl numeau pe El că este Ilie, iar alții Moise, iar alții Ieremia, sau că unul din cei de demult a înviat. Și ziceau că de ar fi fost Acesta Fiul lui Dumnezeu, apoi, n-ar fi stricat Legea lui Moise, pe care ei, de la Dumnezeu, au luat-o și n-ar fi călcat-o, că potrivit este Legii. Și pentru aceasta ucenicii Lui se tulburau cu mintea și neînțelegera era între dânșii și cărturari. Pentru aceasta, dar, de trebuință era să arate Slava dumnezeirii Sale înaintea ucenicilor, ca să nu se tulbure și ei, gândind deșertăciuni.

Și, luând împreună cu Sine pe Petru, pe Iacob și pe Ioan, i-a încredințat pe ei că este Fiul lui Dumnezeu. Că suindu-i pe aceștia pe un munte înalt, S-a schimbat la Față înaintea lor. Și a strălucit Fața Lui ca soarele, iar hainele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și, iată, li s-au arătat lor Moise și Ilie, vorbind cu Domnul. Însă, vorbeau de patima Lui, pe care avea să o pătimească la Ierusalim: unul, adică, vestea dinainte patima Lui, iar altul arăta că Hristos este Dătătorul de Lege și Împlinitorul Legii, de la Care luase, de demult, Legea, pe muntele Sinai, pe lespezi de piatră, scrise cu degetul Tatălui, adică prin Sfântul Duh.

Pentru că, și înainte de Întrupare și după Întrupare, este Unul și Același, pe Care necunoscându-l iudeii cei fără de lege, ei înșiși călcând Legea, au judecat pe Dătătorul de Lege, ca să moară pe nedrept. Că n-a venit să strice Legea, ci să o îplinească.

Însă, iarăși, să întorcem cuvântul nostru la ceea ce zice Evanghelia, care arată că Apostolii, după ce au văzut Slava Lui cea dumnezeiască, au căzut cu fețele la pământ, neputând privi lumina Feței Lui.

Și, îndată s-a făcut un glas din cer, zicând: **„Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit, pe Acesta să-L ascultați.”** Iar, când s-a auzit glasul, Iisus s-a aflat singur. Dar Apostolii au tăcut și nimănui nimic n-au spus, întru acele zile, din cele ce văzuseră. Și s-a arătat lor, nu cu totul desăvârșit, ci pe cât puteau să vadă ei, cu ochii cei trupesti, fiindcă Îi era milă de dânșii, și-i păzea, totodată, ca nu cumva, împreună cu vederea, să-și piardă și viața.

Și, vestindu-le lor Învierea, pentru aceasta, pe Moise, din morți, l-a adus de față, iar pe Ilie, din cei vii, arătând că El este judecătorul viilor și al morților și că pe toți îi va învia. Că vor ieși, zice, cei ce au făcut cele bune, întru învierea vieții, iar cei ce au făcut rele, întru învierea judecății. Deci, dacă morții nu vor învia, atunci, nici Hristos n-a înviat. Iar, dacă Hristos n-a înviat, deșartă este credința noastră și în zadar este și propovăduirea noastră.

Acestea auzindu-le, fraților, să ne sculam ca din somn, din groapa lenevirii și să ne sârguim a păzi poruncile lui Dumnezeu și a-I plăcea Lui, prin fapte bune, adică prin pocăință și prin rugăciuni, cu lacrimi, cu milostenii, cu dragoste și smerenie. Pentru că, prin milostenie și prin credință se curățesc păcatele, iar dragostea și smerenia, mai întâi, pururea ne ridică pe noi și ne apropie de Dumnezeu, iar, în al doilea rând, ne întăresc și ne desăvârșesc.

Să ne iubim unul pe altul, precum și Hristos ne-a iubit pe noi și S-a dat pe Sine pentru noi și pentru a noastră mântuire. Gol pe Cruce pironit a fost, pentru ca, pe noi, să ne îmbrace în haina ne stricăciunii. Și a flămânzit și a însetat, pentru ca, pe noi, să ne sature hrana cea veșni-